№ 18 (437). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1960

перець

У цьому номері

★ Степан ОЛІЙНИК — „Недовложеніє в казан“. (Стор. 2).
★ Чого шумить зелена діброва. (Стор. 3).
★ Про сухі ставки, „Маленьку Ріцу“ і взагалі про тих, що греблі рвуть. (Стор. 5).
★ І говорили, і казали, ще й язиками обіцяли...— Огляд листів. (Стор. 7).
★ Нашого полку прибуло! — Малюнки молодого художника А. Василенка. (Стор. 11).

ЩО МОЖЕ ТРАПИТИСЯ З ТИМ,

Мал. К. ЗАРУБИ

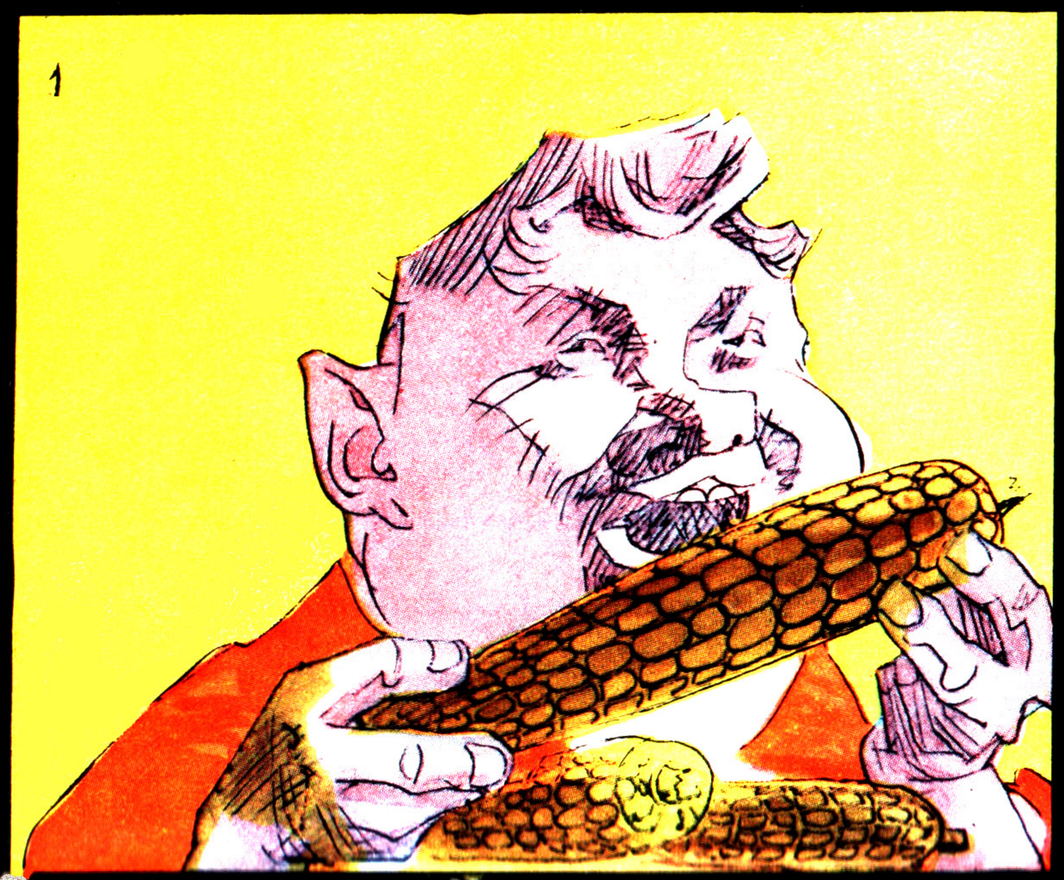

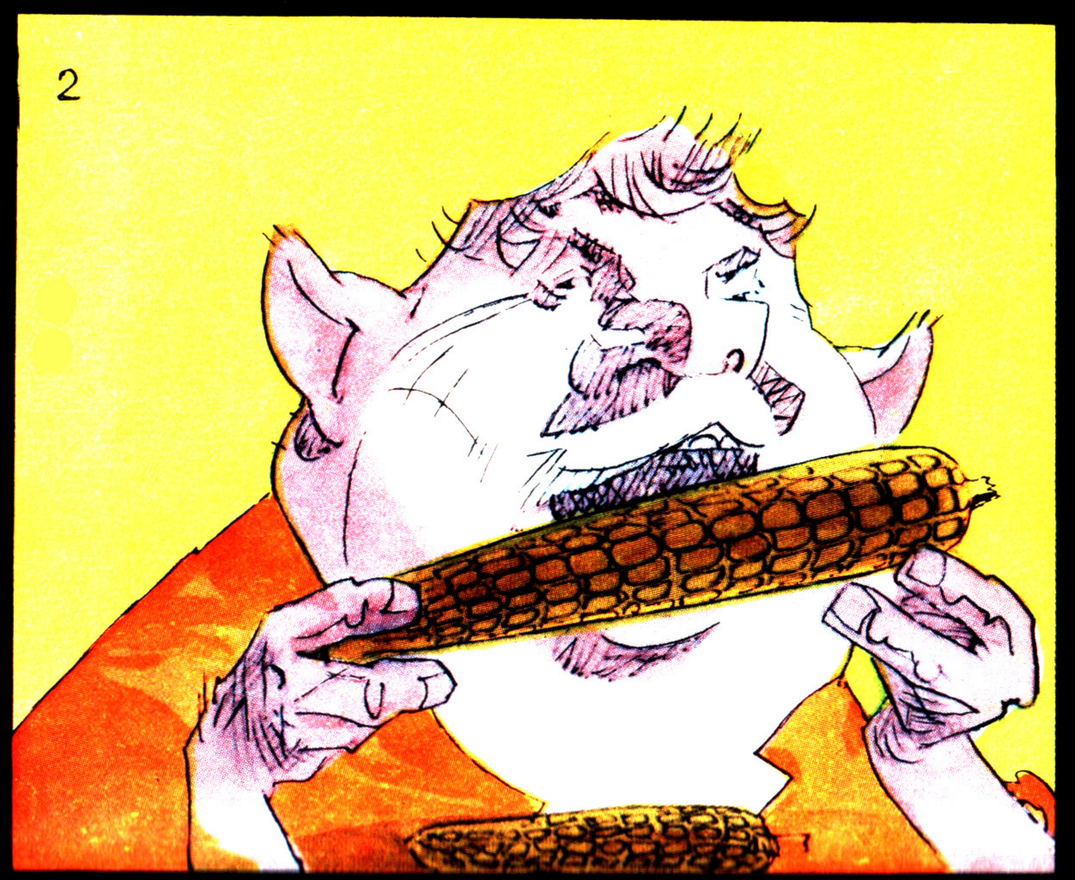

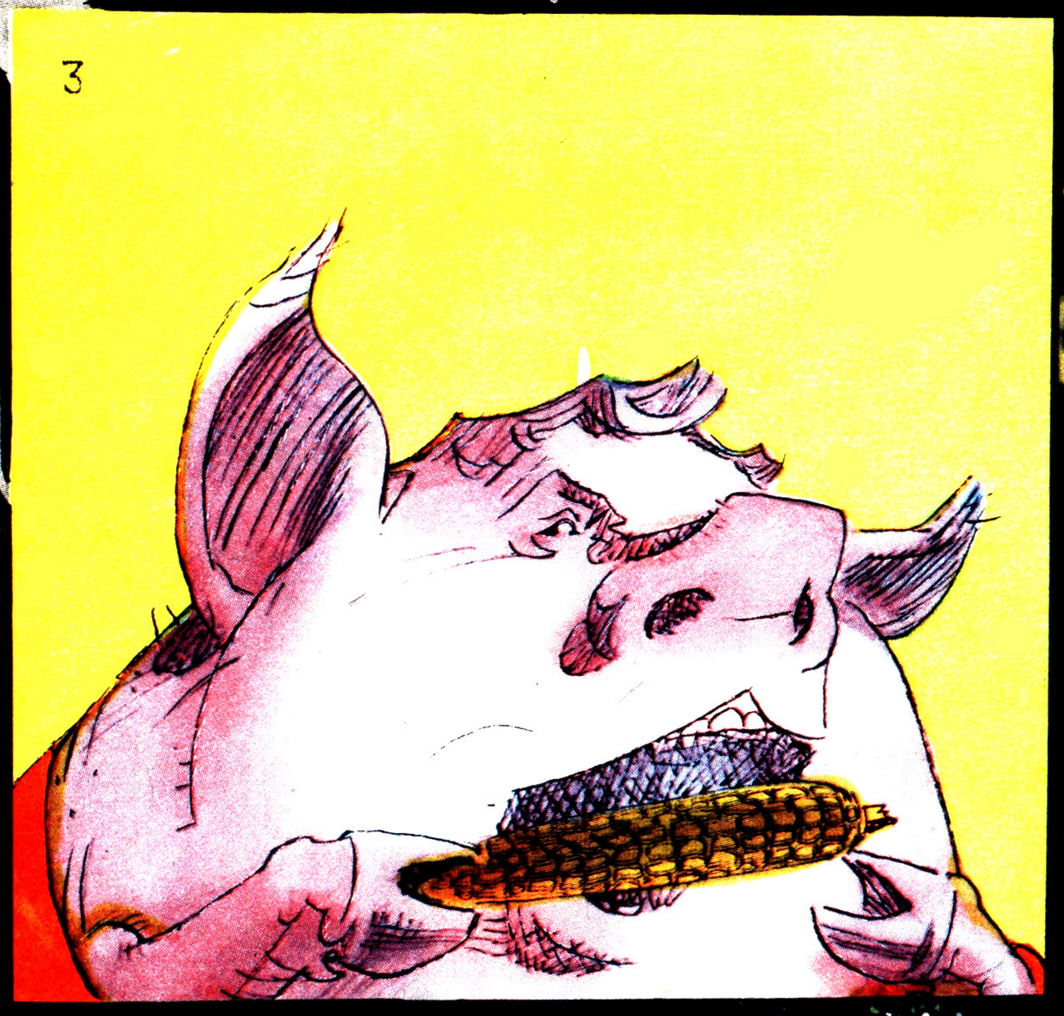

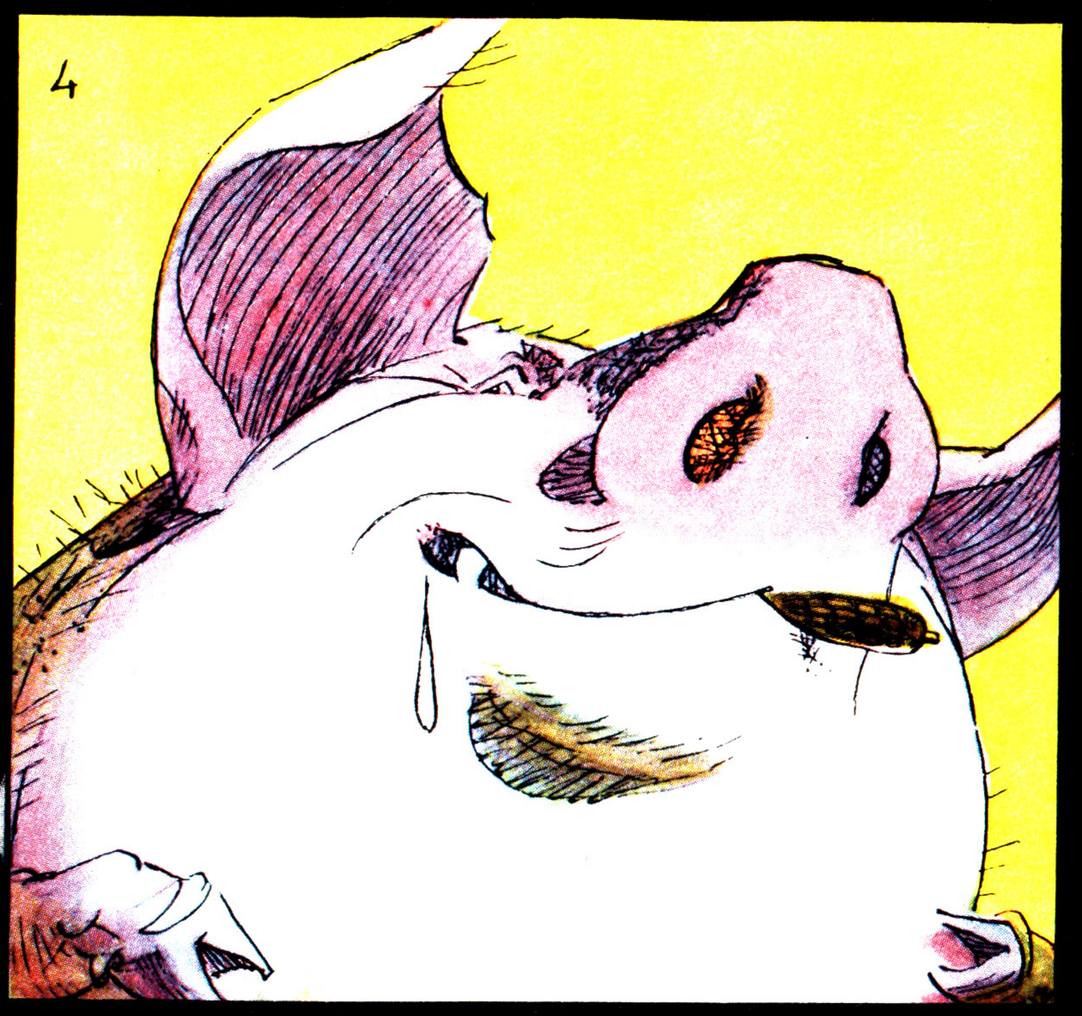

ХТО ЇСТЬ КРАДЕНУ КУКУРУДЗУ

Степан ОЛІЙНИК

Сказать не можу вам зарані,
Хто в тресті в нього — сват чи брат.
Одне відомо: в ресторані
Був старшим поваром Кіндрат.

Варив борщі, ліпив котлети,
Носив халата і ковпак.
Всі кулінарські знав секрети!
І особливо — вкрасти як!

Порядний повар, як відомо,
Їсть те, що й люди — з казана.
Йому, як правило, із дому
Обід приносила жона.

І не тому, що остогидно
Борщі ті пахли і салат:
Найбільш тому, що всім, бач, видно,
Який-то «чесний» він, Кіндрат!

Скінчить обід і жінку Фроську
Веде в підсобку він, було:
Кусяру сала ткне в авоську,
В каструлю — масла п'ять кіло...

(Змудрить напарник-калькулятор,
Щоб здерти з вас за ті жири!).
І от — спіймався комбінатор!
Зняли,
Тягали днів зо три.

Та не сказали прямо й строго,
Що злодій він і шарлатан:
Сформулювали, що у нього —
«Недовложеніє в казан»!

«Недовложеніє» — не злочин.
Тож хай спокутує вину.
Щоб голови більш не морочив —
Його засвати в «Чайну».

Туди ж, для пильного контролю,
Високі трестівські чини
Послали лікаря Квасолю,
Щоб заглядав у казани.

Ковтав, лизав Квасоля «проби»,
Покіль «карету» подали:
Наївсь котлет, дістав хвороби,
І десь в лікарню одвезли!

Зате Кіндрат лічив проценти,
Які черпав із казанів —
Борщем, що гудили клієнти,
Кормив на продаж кабанів.

В курортну пору у гарячу
Тайком з підсобки гріб куші...
І вже воздвиг за містом дачу,
Яка так жінці до душі!

Милує зір вона і сину:
«Райок» — назвав її Тарзан.
А я їй назву дам єдину:
«Недовложеніє в казан»!

Дзюрчить фонтан для жінки Фросі,
Звисають квіти на халат...
Бо у «Чайній» спокійно й досі
Міша борщі її Кіндрат.

Молотить гроші на безчесті,
Та все погладжує живіт...
Чому?
Чини оті, що в тресті,
Нехай дадуть на це одвіт!

Бо то ж із їх благословення
Зовуть, пішовши на обман,
«Переложеніє» в кишеню —
«Недовложеніє в казан»!

Мал. Л. БОЙКА

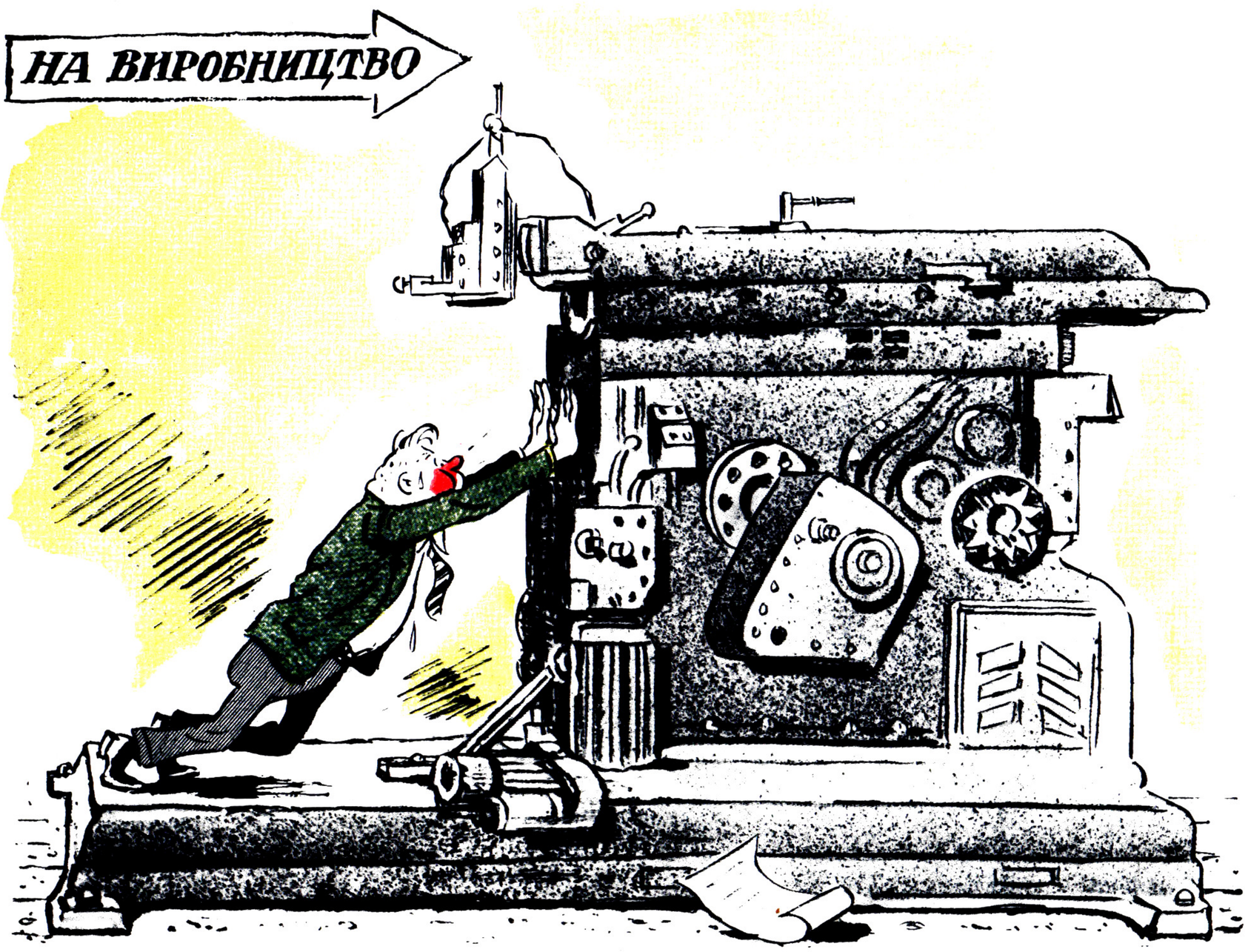

БУВАЄ, ЩО ДЕХТО ТАК НОВУ ТЕХНІКУ ПРОСУВАЄ...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

(ВИТЯГ З БОРТОВОГО ЖУРНАЛУ)

Як уже відомо з попередніх номерів журналу, перчанський вертольот використовується для найрізноманітніших цілей.

В одному місці, де містки-доріженьки такі, що ні пройти, ні проїхати, — людей перевозить, в іншому — бере бракороба до себе на борт і піднімає його під хмари, щоб всі чесні люди могли дивитися на нього. Та й взагалі — без вертольота, як без рук.

Прийшов до редакції лист з райцентру Комінтернівське, Одеської області. Так і так, — пишуть трудящі в тому листі, — стань нам, Перче, в пригоді. Оце вже рік минуло від того дня, коли працівники Одеського автобусного парку пообіцяли налагодити автобусне сполучення між Комінтернівським і Одесою. Час іде, а автобуси не дуже йдуть. Допоможи, Перче!

І вертольот вилетів на Одещину, щоб зв'язати Комінтернівське з Одесою. Роботи було чимало. Працівники Одеського автобусного парку експлуатували вертольот на всю котушку, так що він дуже скоро запросив капітального ремонту.

Оскільки вертольот використовувався як автобус, то довелось звернутися за послугами до Сімферопольського авторемонтного заводу. І це була фатальна помилка...

Ремонт обійшовся дорожче, ніж загальна вартість вертольота. Та й як могло бути інакше, коли на цьому заводі ходять у штатах 47 адміністративних одиниць, а всіх робітників 140. От і виходить: двоє кують, а двадцятеро у міх дмуть.

Ледве наш вертольот вирвався з рук отих адміністративних одиниць!

Летіли на Київ через Полтаву. Зробили вимушену посадку в Полтаві, в селищі «Червоний шлях» на вулиці ім. Свердлова.

Яке щастя, що конструктори вертольота подбали про повітряне охолодження мотора! Коли б було водяне, не піднятися б нам у повітря.

Спробуй знайти по вулиці Свердлова хоч краплю води! Мешканці вже кілька років домагаються водорозбірної колонки, а міськрада лише стільки ж років обіцяє. Послали радіограму працівникам міськкомунгоспу і взяли курс на Київ.

Переходимо на прийом.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Мабуть, обійду хати та перевірю, чи всі жінки вийшли мішки носити...

ПРО ЩО ШУМИШ, ЗЕЛЕНА ДІБРОВО?

Ліс шумить...

Люди запевняють, що ніде так тривожно він не шумить, як на обході № 10 Ніжинського лісництва.

Чого ж він шумить, той ліс?

На це міг би відповісти Іван Петрович Осташко — лісник обходу № 10. Та дивна річ: чим дужче ліс шумить, тим упертіше Іван Петрович мовчить.

А він міг би, наприклад, розповісти історію отих пеньків, що раптом з'являються там, де ще вчора росли могутні дерева. Міг би поділитися спогадами про те, як на його обході день у день тягнуть ті могутні дерева, та так, що ніде, в жодному бухгалтерському документі, від них і сліду не залишається.

Міг би при бажанні розповісти людству, як при зарплаті в 400 карбованців він, Осташко, примудрився звити собі у Ніжині кубельце вартістю в 100 тис. крб.

Та, видно, природна скромність стримує лісника від розмов на цю тему. Подумаєш, збудував собі хату на якісь там чотири кімнати!.. От Береза — так той встругнув! Спорудив собі у тому ж Ніжині будинок удвічі більший і далеко кращий.

Але й тут нічого дивного нема. Данило Георгійович Береза — прямий і безпосередній начальник лісника Осташка. І, як начальник, користується деякими послугами своїх підлеглих.

Лісники подбали, щоб дім, споруджений Березою, був і справді вищестоячим домом, щоб його легко можна було відрізнити від кубелець, звитих його підлеглими.

Вони подбали не тільки про це. Лісник обходу № 5 взяв, приміром, «на виховання» теля директора лісгоспу, а коли воно виросло і стало коровою, — продав, а Данилу Георгійовичу вручив 2800 карбованців. Про це, розуміється, добре знав лісник Осташко. Знав, та мовчав, бо і в нього на обході № 10 живе і пасеться теличка того ж таки директора лісгоспу. І не тільки в нього, а й у сусідньому колгоспі ім. Подвойського. Там слідом за директорською коровою бігає ще й директорське теля...

Дехто гадає, що директор лісгоспу саме з цих корівок і видоїв грошики на будівництво свого дому. Та лісник Осташко, слухаючи ці балачки, тільки посміхається. Посміхається і мовчить.

А що, власне, йому казати? У нього теж пара корівок, але хіба вони в його господарстві погоду роблять. От ліс — це інша річ. Уміло діючи, з лісу дещо видоїти можна.

Та, кажуть, що іноді й на рівному можна спіткнутися...

Якось до Ніжинського лісгоспу дійшла тривожна чутка: лісник Осташко попався.

— А що він накоїв? — сполошився директор лісгоспу.

— Березу продав.

— Кого? Мене?

— Та ні — партію берези спустив наліво.

— А... — з полегшенням зітхнув директор лісгоспу. — Ну що ж, доведеться вжити заходів.

І вжив: лісника Осташка звільнив з роботи на обході № 10 і... перевів його на інший обхід.

А хто відшкодує збитки, заподіяні державі цим спритним лісником?

Про це директор лісгоспу Данило Георгійович Береза мовчить.

Він мовчить, а лісник Осташко теж слова не проронить.

І тільки ліс мовчати не може— шумить і шелестить.

Ой, коли б не наробив він шелесту!...

В. ПЕТРУСЕНКО.

Чернігівська область.

Володимир СОСЮРА

ПАРАШУТИСТ

Летів літак, повитий тьмою.
Ховав в собі чужий він зміст...
І з літака, вниз головою,
стрибнув у тьму парашутист.

Він волю виховав спартанську,
щоб убивать... І хиж і лют,
летів на землю він радянську...
Та не розкрився парашут.

Під часті серця перебої,
(така, фашист, твоя судьба!)
угруз він в землю головою
і розчахнувся, як верба...

Над ним шуміло стигле жито,
зірок сіяли каганці...
І яд, у комірі зашитий,
лишився без діла на мерці.

ПОДОРОЖНЯ ІСТОРІЯ

Поїхав я з Одеси в Троїцьке.

Поїхав автотранспортом. По цій дорозі возять лише у вантажному таксі.

Що таке вантажне таксі у спеку чи в холодину?

Ви в середину не влазите — вас упихають.

Припустімо, вас щасливо упхнули.

Як це розуміти — щасливо?

Значить, штурханів не надавали, і штани, там, де ноги сходяться, не розірвали.

Сіли. Сіли і дякуєте господа-бога, що на вашу голову ніхто з клунком не сів.

Дебелого клунка, спасибі людям, вам лише на праву ногу поставили.

У вантажне таксі, як правило, умощують двадцять п'ять—тридцять чоловік і жінок.

Умостили, зверху брезентом накрили і рушили. По дорозі чуєте, перша жінка гукає:

— О боже! Дихати нічим!

Друга:

— Хоч би ж віконце прорізали!

Третя:

— Отакого чорта видумали!

Їхали ми, їхали й у селі Троїцьке спинилися. (Село Троїцьке, Любашівського району, Одеської області).

Нові зміни, нові й чудеса. У Троїцькому єсть готель, у дворі готелю й зупиняється вантажне таксі.

Заїхало таксі увечері, а виїжджає вранці — пасажир повинен платити за ночівлю в готелі п'ять карбованців.

Заплатили ви, питаєте: а де ж ночувати?

Вам відповідають:

— Ночувати нема де. Готель ремонтують.

Але квитанцію виписують. Пишуть так: (квитанція № 611) — «одержано від . . . . . за послуги за двір п'ять карб.»

І хто ж вигадав отаку таксу — по п'ятірці скубти?

Нічого не поробиш. Такий «указ» видав голова Троїцької сільради тов. Колозенко.

Ми сподіваємося, що такий «указ» вищестоячі органи скасують. У нас буде друге питання: чому й досі по прекрасній грунтовій дорозі не ходять автобуси?

Оті автобуси, де не кладуть клунків на голову.

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

Мал. БЕ-ША

— Пам'ятаєш, цю картину знімали в нашому селі?
— Ще б пак! — я в ній піонера грав...

МОТОР З ДІРКОЮ

Що то за штука мотор?!. Кому полегшує життя, а кому псує. Воно, звичайно, дивлячись який мотор! Але в даному разі мова йтиме про мотор марки Д-16 на тракторі ДВСШ, який випускає у світ Харківський трактороскладальний завод.

Так ото працював той мотор в радгоспі ім. Петровського (Ізюмський район, Харківської області) на тракторі ДВСШ не мало, не багато — рівно сто годин. А потім шатун ні з того, ні з сього узяв і зірвався. Та ще й блок пробив. Дірку зробив. Хай не дуже велику, але що то за мотор з діркою!

Радгоспівці за шатун, за блок з діркою та на завод до головного інженера ВТК т. Мезенцева. Подивився інженер, покрутив того мотора та й каже:

— Відремонтуємо ми вам мотор. Приїздіть п'ятого червня і забирайте — буде як новенький...

Приїжджаємо.

— Драстуйте...

— Приїздіть завтра. Ще не готово...

Але й через три дні, й через п'ять замість мотора дірку з бублика одержували.

Скільки грошей витратили, скільки часу змарнували, а мотора і досі немає

Їздять у Харків радгоспівці, шапки знімають та «драстуються», а т. Мезенцев ту дірку в моторі ніяк не залатає. Напевно, на тому місці в серці, де мало бути уболівання за марку свого заводу та чуйність до людей, у т. Мезенцева дірка утворилася.

РАДГОСПІВЦІ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

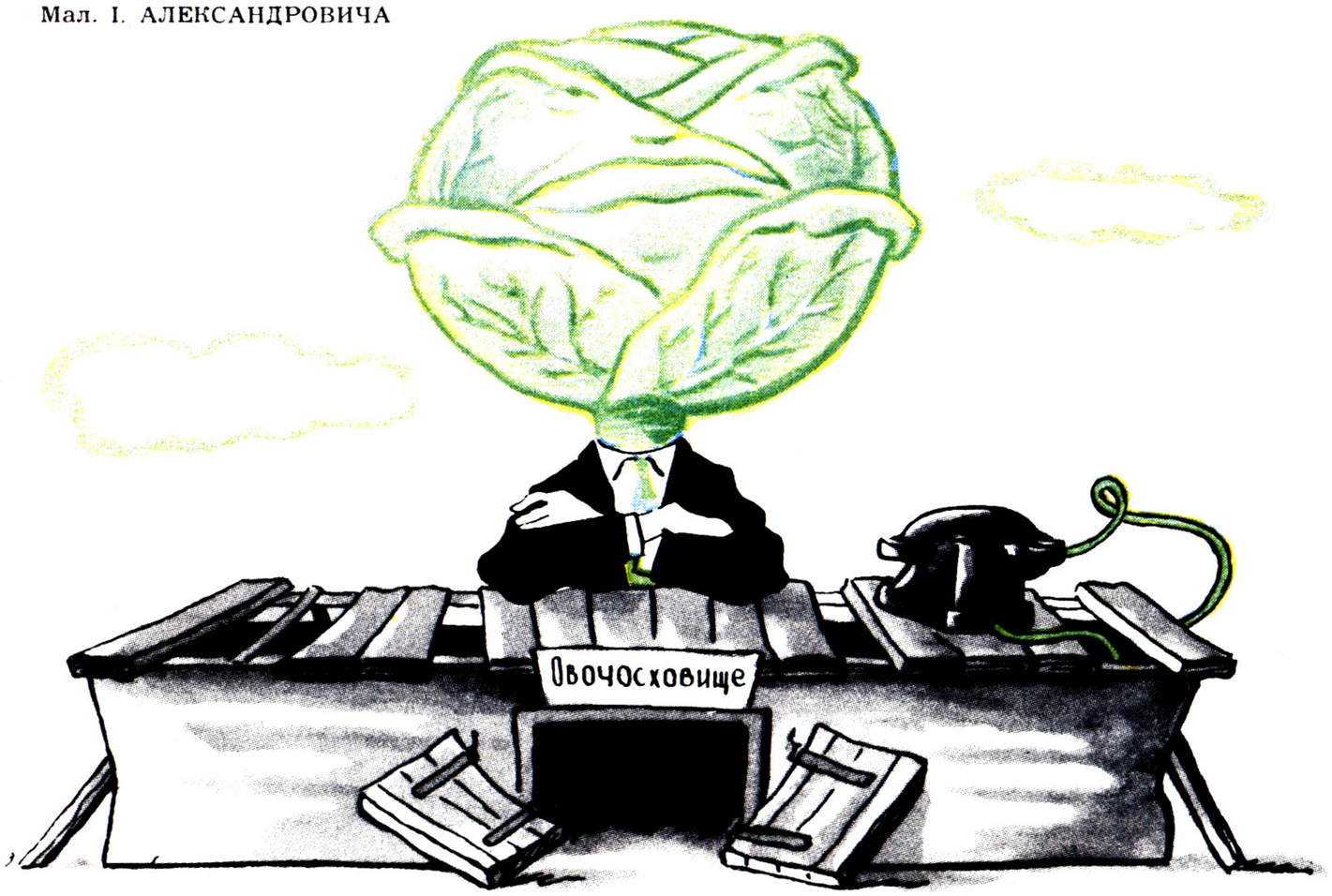

Заготовоч...

Народні усмішки

ІВАН І ПРИСТАВ

Погано жилося Іванові в приймах. А всьому виною — теща. Якось, напившись до нестями, Іван уночі вбив її. Ранком запряг тещиного коня, та й гайда до міста. Прийшов до пристава та й каже:

— Судіть мене, я цієї ночі вбив тещу.

— Так, так, — мовив пристав, — вічна каторга тобі предстоїть, чоловіче. — А потім подумав та й каже: — Візьми ось моїх 100 карбованців та вбий ще й мою тещу — тобі вже все рівно. А за цих сто карбованців можна буде викупитись на волю.

Повідомив І. Л. ГУРБИЧ
з с. Паланки, Уманського району, Черкаської області.

ДЕ ЗАЄЦЬ, А ДЕ БАТЬКО

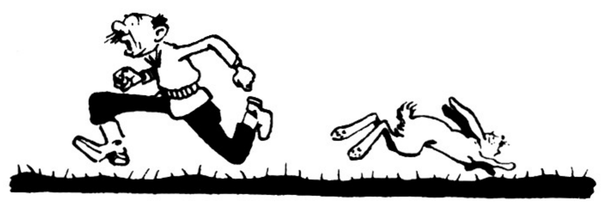

Жив у нашому селі Омелько Сковорун. Там такий був завзятий мисливець, що й не сказати. А ще до того й набожний. Так він і сина виховав. Синок його при всякій мові бога згадував.

Пішли якось на полювання. Батько з рушницею, а син так. Сусідський парубчак Грицько теж поплентався з ними. От ходили чи не ходили по полю, аж гульк — заєць схопився з борозни. Батько прицілився, натиснув на курок, а воно осічка... Він знову навів рушницю, ще раз клацнув, а рушниця не стріляє. Кинув батько тую зброю на ріллю, скинув швиденько чоботи та й подався за зайцем. Забіг так далеко в поле, що й не видко. Вийшов син на пагорба, подивився, та й каже до сусідського Гриця:

— Ого-го-оо! Де в бога заєць, а де в чорта батько!

Записав Ів. ФЕДЬКО у селі Маньків, Локачинського району на Волині.

ДВА ДНІ ТЕРПІЛА...

Похвалилася кума кумі якоюсь новиною по секрету і каже:

— То ви ж глядіть, кумо, це секрет, не кажіть нікому.

— Та боже збав! — відповіла кума.

— Ще раз прошу вас нікому ж нічогісінько!

А щоб я була певна, що ви не скажете, то дам вам карбованця. Ось нате, візьміть.

Узяла кума карбованця і побожилася, що не викаже секрету.

Ходить кума день, другий, носить той карбованець, а на третій приходить до куми і каже:

— Візьміть, кумо, назад свого карбованця, бо я, їй-богу, не втерплю...

ЗАГОВОРИВ ПО-ТАТАРСЬКОМУ

Хвалився чоловік своїй дружині:

— Знаєш, жінко, я вже навчився говорити по-татарському.

— Та ну?! — здивувалася жінка. — Ану заговори, я послухаю!

— Е... ти нічого не зрозумієш, — сказав чоловік.

— Та заговори, я хоч почую.

От чоловік і каже:

— Харчя-марчя — подай води.

А жінка:

— Правда, що не зрозумію, встань сам та й напийся.

Повідомив М. Ф. ШУЛЬГА
з радгоспу «Бабстово». Єврейської автономної області, Хабаровського краю.

ДОБРЕ ГИБЛИТЬ

Гиблив якось батько дошки рубанком. Прийшов син, хотів допомогти. Послав він батька в хату обідати, а сам взявся за роботу. Стала мати збоку і дивиться.

— Ну, як, мамо? — питає син у матері. — Добре гиблю?

— Та гибли, гибли, синку Батько прийде, сокирою поправить.

Записав М. В. РОМАНЕНЧУК
з м. Коломиї, Станіславської області.

Ні ставка, ні млинка...

Погляньте на карту Житомирщини. Густо помережана вона ріками та ставками. Не злічити джерел, що б'ють тут з-під землі. Загачуй греблі, наводнюй ставки, пускай мальків і... «ловися, рибко, велика й маленька!»

Так і роблять добрі господарі.

Сім—дев'ять центнерів риби з кожного гектара дзеркальної площі ставу виловлюють колгоспники артілі «Пам'ять Леніна» (Житомирського району), імені Т. Г. Шевченка (Попільнянського району).

Нещодавно колгоспники артілі «Дружба» збудували новий ставок у селі Йосипівці, Брусилівського району. Мальків у став напустили, доглядають їх, підгодовують. А старий ставок, що почав було замулюватися, вони торік почистили. Отже, ставки тут у доброму стані: і прибутки колгоспові дають, і місцевість прикрашають.

І хотілося нам біля ставків тих посидіти, з головою колгоспу Едуардом Івановичем Петрівським добрим словом перекинутися, та дійшла до нас чутка, що в сусідньому Коростишівському районі нещастя трапилося. Подалися ми в Коростишів.

Того дня в місті мов у вулику гуло:

— Отаке нещастя, людоньки! Добре, що хоч живий зостався...

І охкали, і ахкали, і за голови хапалися коростишівці.

А нещастя трапилося з начальником райсільгоспінспекції Антоном Олексійовичем Біденком.

Забажалося йому після роботи культурно відпочити. Нічого в цьому поганого немає. Культурно відпочивати люблять і рядові колгоспники і керівники району. Це факт. Вийшов ото Антон Олексійович з будинку райвиконкому, поглянув на сонечко, що добре-таки припікало, і раптом згадав про ставок: «От би освіжитися! Здається, помолодшав би!»

Від ганку до ставка — рукою подати. Роздягнувся Антон Олексійович, зробив кілька вільних вправ, щоб кісточки розім'яти, розігнався і...

Тут ми ставимо крапки, бо не можемо описати, як прошелестів кущами бідолаха, як гепнувся він об тверде ложе колишнього ставка. Так гепнувся, що аж виляски по всьому Коростишеву пішли.

А все через кляті кущі, що стіною розрослися навколо будинку. З-за кущів хіба побачиш, що ставка вже давно й сліду немає? Ще кілька років тому плюскоталися тут лебеді, приходили люди після роботи відпочити, чарівною красою помилуватися. Нині тільки прозоре джерельце струмить в куточку парка, а на місці колишнього ставка залишилося зарослe осокою тверде дно. Та Антон Олексійович забув про це. Голова оце поки забита планами обводнення району, планами будівництва нових ставків і водоймищ. От і забув. Забув і поплатився.

А от головний зоотехнік Житомирського обласного управління сільського господарства т. Лерман ні на хвилину не забуває про ставкове господарство області. Вже який місяць готує він постанову облвиконкому про очищення замулених ставків, про посадку навколо них декоративних дерев. Послинить т. Лерман олівця, подивиться на стелю і знову натхненно шарудить паперами. А поки що... з 900 ставків, що були на Житомирщині в 1955 році, на 1 січня 1960 року залишилося 690.

— Ми будуємо зараз аж п'ять нових ставків! — хвалиться зоотехнік по рибництву цього ж таки обласного управління сільського господарства Тетяна Петрівна Ковбасенко.

— А як з тими ставками, що є? Як з тими, що замулюються, висихають, заростають осокою?

Тетяна Петрівна розводить руками:

— Для очистки ставків потрібні землесоси, екскаватори на понтонах, а де їх взяти? Зверталися ми до колишнього Головного управління водного господарства у Київ, а там як води у рот набрали.

Отож ми й подалися на Київ, до Державного комітету Ради Міністрів УРСР по водному господарству. По дорозі в село Рожів, Макарівського району, завітали. Саме в клубі художня самодіяльність виступала. Хороше так виступала. І все б добре було, коли б не шум, що учинився в залі майже наприкінці концерту. По тій хвилі колгоспний пасічник з дояркою виконували дует. Доки старий виводив «Куплю тобі хатку та ще й сіножатку», слухачі залюбки слухали. А тільки він згадав про ставок і млинок, як по залі прокотився гомін обурення...

Виявилося, що три роки тому був у Рожеві і млинок, і ставок, та такий ставок, що всім ставкам ставок — аж до обрію розливався. Був — і як корова язиком злизала.

— А все через отих клятих курей, щоб вони поздихали! — скрушно зітхає голова Рожівського колгоспу ім. Сталіна Олександр Федорович Щербина. — Взяли й греблю розгребли. Воно, звісно, можна було загатити, так цікаво ж подивитися, що з того буде: невже отака мізерія, як кури, стогектарному ставкові шкоду заподіяти зможе? Аж тут дощі пішли. Глибше греблю розмило. А згодом вода з ставу як натиснула, ну й тепер-от — ні ставка, ні млинка...

Тут Олександр Федорович ще раз скрушно зітхнув і глибоко замислився над тим, як його з багнюки, що залишилася від ставу, знову ставок зробити.

От що капосні кури можуть ставкові заподіяти!

Подалися ми з Рожева в робітниче селище Стоянку під Києвом. Отут десь чималий ставок має бути. Пригадали ми, як ще в 1958 році навідалися були до цього ставка (за красу свою прозваного «Маленька Ріца») лісничий Ірпінського лісництва Волошин та директор Київського мехлісгоспу Власюк. Дуже до серця припала їм рибка, що виблискувала у ставку. Спільними зусиллями зруйнували вони дамбу, водичку випустили в Ірпінь, а рибку повизбирували з мулу загребущими руками. Однак, і самі впіймалися на гачок. Про це ще торік розповів Перець у маленькому фейлетоні «Водичка біжить, а рибка лежить».

І пригадалося нам, як заволали тоді приперчені «риболови»:

— Та що ми, маленькі? Та де таке чувано, де таке бачено, щоб ми ото ставок руйнували! Та ми його той... чистити зібралися. Вже, ось бачите, і рукави засукали!

Пригадалося нам все оте, коли ми наближалися до ялинкового лісу, де мав бути ставок. Аж раптом із-за ялинок щось як шелесне. Тю ти, нечиста сила! Чи не вовки, бува?

Пробралися ми до того місця, де був ставок, і переконалися що тут і вовкам недовго завестися. Немає «Маленької Ріци», до краплі «вичистили» її.

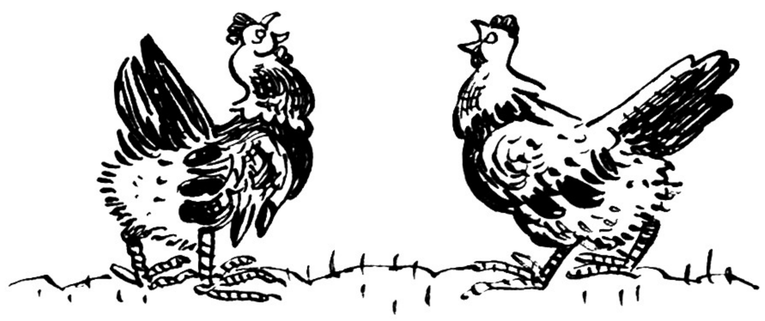

І ось ми у старшого інженера Київського обласного управління водного господарства Марії Мусіївни Каревої.

— Що ви мені про ту «Маленьку Ріцу» розказуєте, — перебиває вона нас. — На Київщині є десятки занедбаних ставків. Коли б їх почистити, вони були б окрасою нашої області і, крім того, давали б великі прибутки. Але... — тут Марія Мусіївна переводить розмову на те, що недбайливі господарі, які по-хижацькому винищують природні багатства країни, є не тільки на Київщині. Є вони й на Тернопільщині, особливо у Великоглибоцькому, Збаразькому, Шумському районах. Є й на Хмельниччині, де в м. Ожарівці, Старосинявського району, ще в 1957 році прорвало греблю ставка, а голова колгоспу Данилюк і досі ніяк не збереться її загатити...

А що ж думають про це в Державному комітеті Ради Міністрів УРСР по водному господарству?

— До нас не звертаються за допомогою, ми й не втручаємося, — каже головний інженер Управління будівництва осушувальних систем т. Грубий.

— Наше діло — будувати нові ставки... — така думка старшого інженера Управління експлуатації меліоративних систем і лукомеліоративних станцій т. Плавської.

Нові ставки ледве будуються, а греблі на старих хай собі руйнуються. Так виходить?

Хороші ставки, то не тільки риба, не тільки водоплавна птиця, не тільки городина, яка любить, щоб її теж ставковою водицею кропили. Ставки — це ще й окраса нашого краю. А що ж ви з цією красою робите, шановні керівники вищезгаданих установ та організацій?!

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

«ВУНДЕРКІТ»

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Бачиш, він навіть мишку сам упіймав!..

РЯТУВАННЯ НА ВОДАХ...

Мал В. ЗЕЛІНСЬКОГО

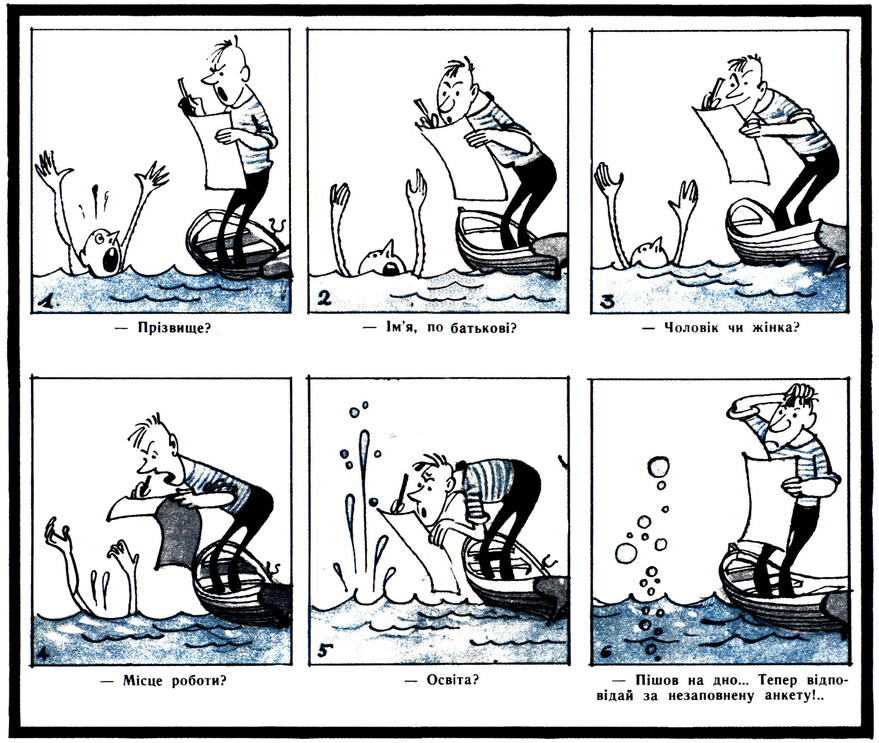

— Прізвище?

— Ім'я, по батькові?

— Чоловік чи жінка?

— Місце роботи?

— Освіта?

— Пішов на дно... Тепер відповідай за незаповнену анкету!..

Мал. БЕ-ША

— Копієчку в копієчку заплатив! Хам...

П'яте колесо до воза

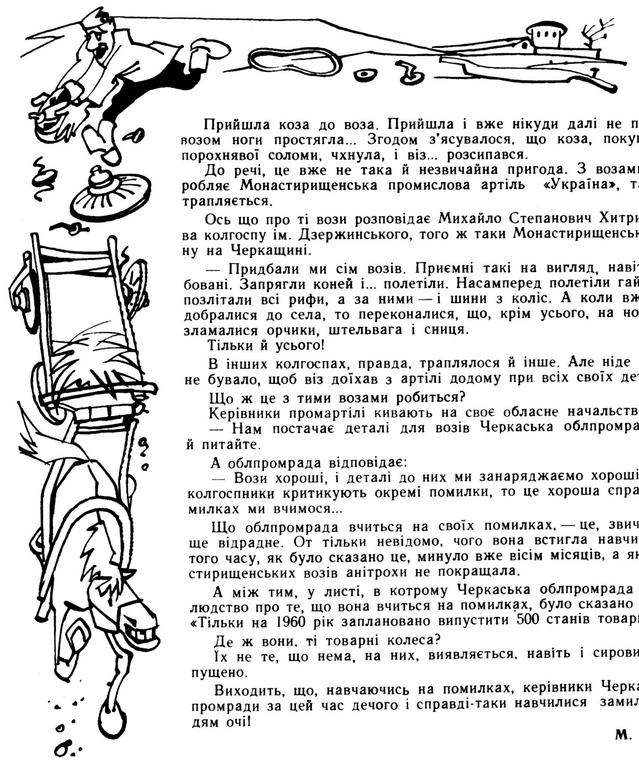

Прийшла коза до воза. Прийшла і вже нікуди далі не пішла: під возом ноги простягла... Згодом з'ясувалося, що коза, покуштувавши порохнявої соломи, чхнула, і віз... розсипався.

До речі, це вже не така й незвичайна пригода. З возами, які виробляє Монастирищенська промислова артіль «Україна», таке часто трапляється.

Ось що про ті вози розповідає Михайло Степанович Хитрик — голова колгоспу ім. Дзержинського, того ж таки Монастирищенського району на Черкащині.

— Придбали ми сім возів. Приємні такі на вигляд, навіть пофарбовані. Запрягли коней і... полетіли. Насамперед полетіли гайки. Потім позлітали всі рифи, а за ними — і шини з коліс. А коли вже сяк-так добралися до села, то переконалися, що, крім усього, на нових возах зламалися орчики, штельвага і сниця.

Тільки й усього!

В інших колгоспах, правда, траплялося й інше. Але ніде ще такого не бувало, щоб віз доїхав з артілі додому при всіх своїх деталях.

Що ж це з тими возами робиться?

Керівники промартілі кивають на своє обласне начальство:

— Нам постачає деталі для возів Черкаська облпромрада. У неї й питайте.

А облпромрада відповідає:

— Вози хороші, і деталі до них ми занаряджаємо хороші. А те, що колгоспники критикують окремі помилки, то це хороша справа: на помилках ми вчимося...

Що облпромрада вчиться на своїх помилках, — це, звичайно, явище відрадне. От тільки невідомо, чого вона встигла навчитися, бо з того часу, як було сказано це, минуло вже вісім місяців, а якість монастирищенських возів анітрохи не покращала.

А між тим, у листі, в котрому Черкаська облпромрада оповіщала людство про те, що вона вчиться на помилках, було сказано ще й таке: «Тільки на 1960 рік заплановано випустити 500 станів товарних коліс».

Де ж вони, ті товарні колеса?

Їх не те, що нема, на них, виявляється, навіть і сировини не відпущено.

Виходить, що, навчаючись на помилках, керівники Черкаської облпромради за цей час дечого і справді-таки навчилися замилювати людям очі!

М. РЯБИЙ.

Сатиричні мініатюри

ХОМУТ І КІНЬ

— Що в тебе? В мене ось робота!
Працюю до самісінького поту.
І так щодня... —
Казав Хомут в дорозі до Коня.

«ВИХОВАТЕЛЬ»

Хома щовечора внуча
За стіл саджає і повча:
— Ану, повторюй всі слова,
Миколо,
Які не можна уживать ніколи.

КИРИЛО І ЧОРНИЛО

На скатерть перекинувши чорнило,
До матері казав малий Кирило:
— Ну, досить, мамо, не сварись
дарма,
Хіба ж у нас чорнила більш нема?

КАЛЮЖА І СОНЦЕ

— За що це Сонце хвалять дуже?
Його давно потрібно загасить,
Бо через нього я не можу жить!—
Кричала на весь двір Калюжа.

Л. ФОМЕНКО.

Здолбунів,
Ровенської області.

ПОВЕЗЛО

Пишався стільчик весь свій вік:
«Щасливий я, їй-богу, —
Один славетний чоловік
На мене ставив ногу!»

П. СИНГАЇВСЬКИЙ.

СІЛЬСЬКА ІДИЛІЯ...

Цвітуть на вгородах маки
Білі, червоні, сині...

В затінку мліють собаки,
В калюжі блаженствують свині.

У тій же калюжі п'яниця
Бовта ногами, гребе руками...,

Регочуться свині:
— Яка ж різниця
Між оцим плазуном і нами!?!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

СТРАШНІШЕ ВОВКА

— Вовк не укусить, він із гуми, сину...
— Ні, ні, боюсь, ходімо з магазину!
— Не хочеш вовка, то куплю слонятко
Чи їжачка...
— Ні, ні, ходімо, татку!..

Не вовчики злякали так малого,
Ні, він злякався злого продавця,
Що з-за прилавка позирав на нього,
Як вовк на баранця.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

І ГОВОРИЛИ, І КАЗАЛИ, ЩЕ Й ЯЗИКАМИ ОБІЦЯЛИ...

ПЕРЕНЕСЕНА ПРОМОВА

Росте радянська культура, ростуть і духовні потреби радянських людей.

Отож, у Помічній, Ново-Українського району на Кіровоградщині, п'ять років тому розпочали будівництво широкоекранного кінотеатру.

Першого травня 1958 року керівники Ново-Українського району найняли духовий оркестр, виділили промовця — хай виголосить промову.

Промова не відбулася. Теплу промову відклали на 1 травня 1959 року.

«Не состоялася» промова і в 1959 році.

З усіма параграфами, пунктами вітальну промову перенесли на 1 травня 1960 року.

Останнє повідомлення таке: урочисте вирішальне слово пообіцяли виголосити 1 травня 1961 року!

А як же іде будівництво широкоекранного кінотеатру?

Відповідаємо: поставлені височенькі цегляні стіни. Покладено балки. А даху ще немає. Що нема, то нема. Споруду нічим не вкрито. Споруду вкривають рясні дощі.

Так би мовити, монументальну споруду холодною водичкою промивають...

От коли б оцієї холодної водички та хоч би відеречко понести в кабінет голови Ново-Українського райвиконкому.

— Для чого, — спитаєте, — перти в кабінет холодну дощову воду?

Як для чого? Хай проаналізують: якою водою руйнується недобудований широкоекранний кінотеатр.

Науковці нас запевняють: аналіз іноді допомагає.

ЩО ТАКЕ СЛОВО ЧЕСТІ?

З таким запитанням до нас звернулися педагоги села Пітричі, Глинянського району Львівської області.

Питають нас: чи є слово честі у керівників Київського філіалу центрального Інституту типових проектів. (Адреса Інституту: Київ-57, вулиця Е. Потьє, 12).

Відповідаємо: Товариші педагоги! Ми це питання днями уточнимо. Але те, що вам інститут цілий рік обіцяє на будівництво школи проекта вислати і не висилає, то й нас сумнів узяв — у чому ж тоді сила чесного слова?

Бо ж без проекту школи не можна будувати. Одним «чесним словом» діток не навчиш.

ЩО КРАЩЕ?

У селі Казанкувате, Чернігівського району, Запорізької області, ціле літо іде дискусія.

Сперечаються — кому краще клуб віддати: курчатам, поросятам чи ягнятам?

Голова колгоспу т. Псьол і секретар парторганізації т. Гринь одностайно схвалили: клуб віддати тільки курчатам!

А чому не гусенятам? Чому не каченятам?

А колгоспники молоді і літні хитають головами:

— А нам? Нам дайте клуб!

І ми такої думки: віддайте клуб колгоспникам!

ВЕСЕЛИТЬСЯ...

У селі Безручки, Полтавського району, Полтавської області, з 1958 року інша гречка, інша суперечка.

Почали в селі будувати клуб. Дали грошей, дали цегли, дали дерева. Дали і сказали: будуйте!

Очолити будівництво клубу доручили голові сільради тов. Лихошваю Ф. І.

Ось отут і вийшла неув'язка: тов. Лихошвай очолити очолив, а будувати не будує.

Лихошвай говорить:

— Узимку почнемо будувати. Зимою — одна краса! З-під снігу дерево витягай, цеглу викидай!.. А тут згори ще й віхоне, знизу ще й подме! Весело!...

І так два роки веселиться.

«ВИ АЖ АХНЕТЕ!..»

Одна симпатична, культурна людина прислала нам фотолистівку.

На фотолистівці п'яний зустрічає біля тину тверезу свиню. На листівці напис:

«Шумел камыш,
Деревья гнулись,
И ночка лунная была!
А мы с любимою столкнулись
у невысокого плетня».

А де ж, питаємо, оцей старий мотлох розповсюджують?

— Еге-ге! — відповідає наш дописувач. — Я працював у Луганській області, так там отаку погань продають у вагонах, біля їдалень, на базарі. Листівка — карбованець!

Попросили ми дописувача написати: чи є ще й інша мазня?

Він сповістив: пришлю таку, що ви аж ахнете.

Одержали ми і ахнули.

А на Луганщині районні, міські та обласні культорганізації і досі не ахкають.

О. КОВІНЬКА.

Ярослав ГАШЕК

РОЗМОВА З ЦЕНЗОРОМ

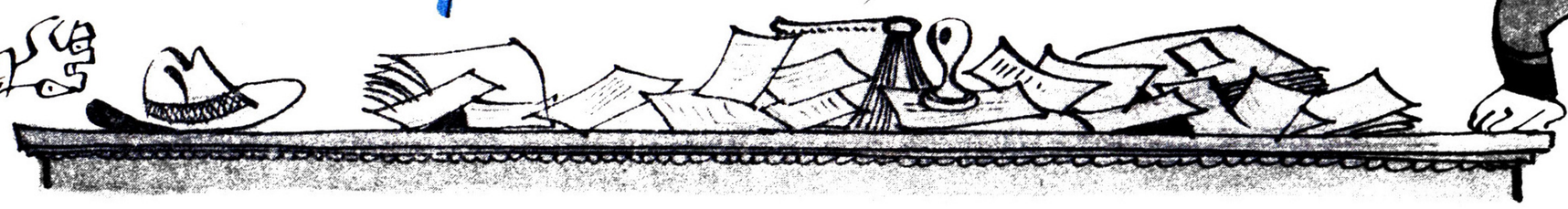

(Канцелярія поліцейської цензури в Кохабамбі. На столах розкидано папери. Над столом начальника поліцейської цензури висить національний прапор з трьох клаптів неоднакового розміру: синього вгорі, золотисто-жовтого посередині і зеленого внизу. Над дверима канцелярії висить портрет генерала Санта Груса, який об'єднав Чілі з Болівією, накарбував багацько срібних монет, проголосив свободу базікання й утворив військовий суд на випадок порушення закону про базікання. За найбільшим письмовим столом сидить начальник поліцейської цензури Хосе Марія Лінарес. Біля столу на дзиглику сидить Маріано Мельгарехо. Цей невдаха швидко, одну за одною, написав для театру три п'єси. Поліцейська цензура ще швидше конфіскувала ці п'єси, а театр, який збирався поставити їх, закрила. Пан Маріано Мельгарехо прийшов запитати про долю театру і своїх п'єс, отож і розмовляє з цензором. Сам він вважає свої п'єси за найневинніші на світі).

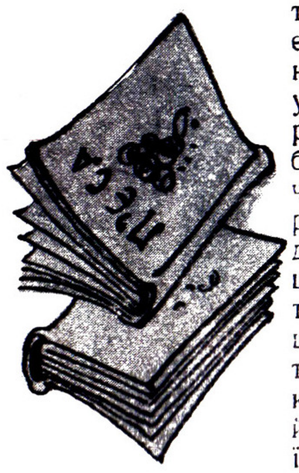

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС. Сердечно дякуємо вам, пане Мельгарехо! Своєю п'єсою ви поставили пана префекта поліції і мене в неприємне становище. Чорт забери! Нам дали такого прочухана згори, з Ла Паса[1]. Як могло вам спасти на думку порівняти державного міністра генерала Пласіда Йонеса з кахлями? Чого ви крутитесь? Гадаєте, що коли ми прочитали назву вашої п'єси «Кахлі та вугілля», то зразу ж не здогадались, що під кахлями ви розумієте Пласіда Йонеса, а під вугіллям — міністра внутрішніх справ генерала Хусягу?

МАРІАНО МЕЛЬГАРЕХО. Запевняю вас, пане заступнику префекта, що у мене й на думці не було писати щось проти панів генералів Пласіда Йонеса і міністра Хусяги. Я мав намір написати щось цілком інше. Насправді йшлося про кахлі та вугілля. Моя п'єса мала на меті показати перемогу неживої матерії над живими істотами. (До себе: Боже мій, як це пояснити цьому дурневі?). Пане заступнику префекта, ви знайомі з бразільським поетом Іларіоном Дасом, з його твором про парадні сходи? Там він пише, що парадні сходи розмовляють з ним, звертаються до нього так голосно, що перекрикують його. А якби ви знали, пане заступнику префекта, скільки всякої всячини може наговорити вам звичайний кілок, той, до якого в пампасах прив'язують коні! Моя п'єса «Кахлі та вугілля» так само побудована на розмовах неживих речей. Дозвольте запевнити вас, пане заступнику префекта: жодна людина в усій Південній Америці, яка прочитає назву моєї п'єси «Кахлі та вугілля», не зможе сказати: «Ага, кахлі! Та це ж пан державний міністр Пласід Йонес, а вугілля — це ніхто інший, як пан державний міністр внутрішніх справ Гарантісадор Хусяга». (Ніяково сміється). Якби я написав драму «Гас і гніт»...

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС (перебиває його). Поклавши руку на серце, кого б ви мали тоді на увазі, пане Мельгарехо?

МЕЛЬГАРЕХО (продовжує ніяково сміятись). Але, пане заступнику префекта...

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС. Що ж, тут вам не пощастило, пане Мельгарехо. Це ми проглянули. (Урочисто). За п'ять хвилин ми це проглянули. Цензура не така вже тупоголова, як про неї гадають! Як прочитав назву «Кахлі та вугілля», так зразу й зрозумів усе. А тепер скажіть мені, звідки ви довідались про те, що батько генерала Пласіда Йонеса мав фабрику кахлів у Хугаві, а мати міністра внутрішніх справ Гарантісадора Хусяги торгувала вугіллям у Біркесі, в Потосійському департаменті? «Кахлі та вугілля»... Це занадто кидається в очі. У вашій п'єсі кахлі поглинають вугілля. Звідки вам стало відомо, що генералові Пласіду Йонесу буде одночасно вручено і портфель державного міністра внутрішніх справ, який досі тримає в своїх руках генерал Гарантісадор Хусяга? Ось бачите! Тепер ви піймалися на гачок, ми вивели вас на чисту воду. Даремно, любий пане Маріано Мельгарехо, замовили ви афіші! Це велике щастя, що ми вас в останню хвилину розкусили. Нам уже за це намилили шию вгорі, в Ла Пасі. Пишіть без політичних натяків, тоді не будете ризикувати. Але писати так прозоро, як у ваших «Кахлях та вугіллі»...

МЕЛЬГАРЕХО. Дозволю собі пояснити вам, пане заступнику префекта...

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС. Нічого мені не треба пояснювати! Це абсолютно зайве. Своїми «Кахлями та вугіллям» ви хотіли викликати політичний скандал. Ми перешкодили вам у цьому, голубчику! В той час, коли на біржі в Монтевідео курс нашої патачао[2] щоденно зростає, нема потреби тривожити громадськість якимись там скандалами. А що означає ваша друга п'єса «Кабель з Пернамбуко до Ліссабона»? Тепер, коли уряд приділяє особливу увагу об'єднавчим заходам?! Де була ваша голова, пане Мельгарехо?

МЕЛЬГАРЕХО. Та ж цей випадок, пане заступнику префекта, дозвольте сказати, волає до неба...

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС (сміється). Тут вам не пощастило, пане Мельгарехо! Випадок волає до неба, а ви закликаєте псувати державний кабель! У вашій п'єсі «Кабель з Пернамбуко до Ліссабона» п'ять разів згадується зад. Мабуть, ви забули, що кожен зад і кожне лайно мусить пройти через руки департаменту нашої цензури в Кохабамбі. Сьогоднішнє політичне становище вимагає культурнішого чтива. Так, як пишете ви в своїх п'єсах для театру, можна було говорити за часів Гонсала Пізаро, коли на нас ішов йолоп Амару з своїми індійцями.

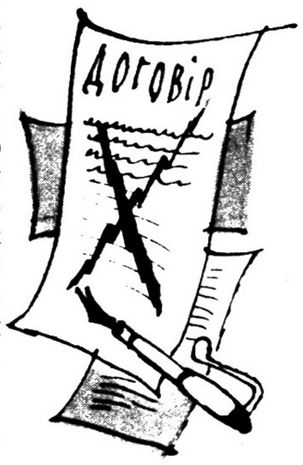

МЕЛЬГАРЕХО. Мені здавалося, що...

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС (глузливо). Вам здавалося... Це щось цілком нове. Пане Мельгарехо! В цей час, коли іноземні держави налагоджують з нами зв'язки, коли ми не самотні, коли до нас прибувають представники інших країн, кожен ваш зад, як ви самі нещодавно висловились, волає до неба. Яка цивілізована держава підпише з нами воєнний договір?

МЕЛЬГАРЕХО. А які причини конфіскації моєї третьої п'єси, пане заступнику префекта?

ХОСЕ МАРІЯ ЛІНАРЕС. Дуже прості. Коли ми конфіскували вашу першу і другу п'єси, дійшла черга й до третьої. Щоб до кінця спекатися халепи, пане Мельгарехо! Так буде краще для вас і для нас. Бувайте здорові. Не заблудіться в коридорі, ідіть праворуч, потім у двері ліворуч, а потім знову праворуч. Якщо підете навпростець, то потрапите в поліцейську тюрму. Будьте уважні!

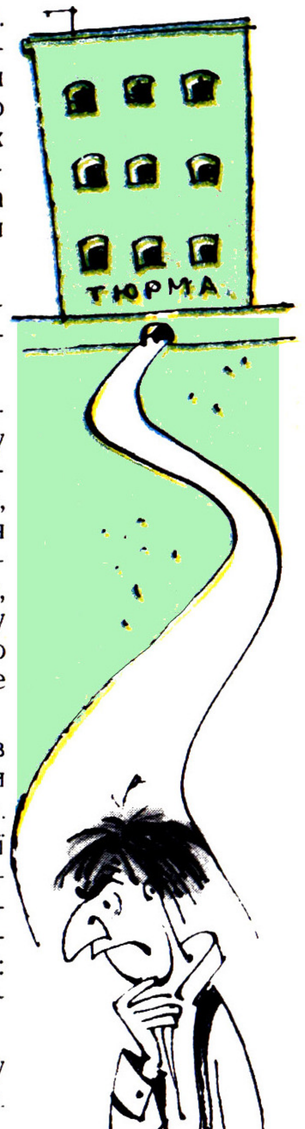

«Про що мені писати? — подумав пан Маріано Мельгарехо.—Почну ліпити наукові статейки, буду писати дурниці».

І, повернувшись додому з канцелярії поліцейської цензури в Кохабамбі, написав статтю «Про дурість, кволість розуму і брак духовних здібностей». Науково поділив дурість на категорії: спадкову дурість, старечу дурість і дурість за службовим станом.

Поліцейська цензура департаменту в Кохабамбі конфіскувала і цю статтю.

(«РУДЕ ПРАВО», 1922)

Переклав з чеської М. ЗІСМАН.

---

[1] Резиденція уряду. (Прим. автора).

[2] Патачао — монета, дорівнює кроні (Прим. автора).

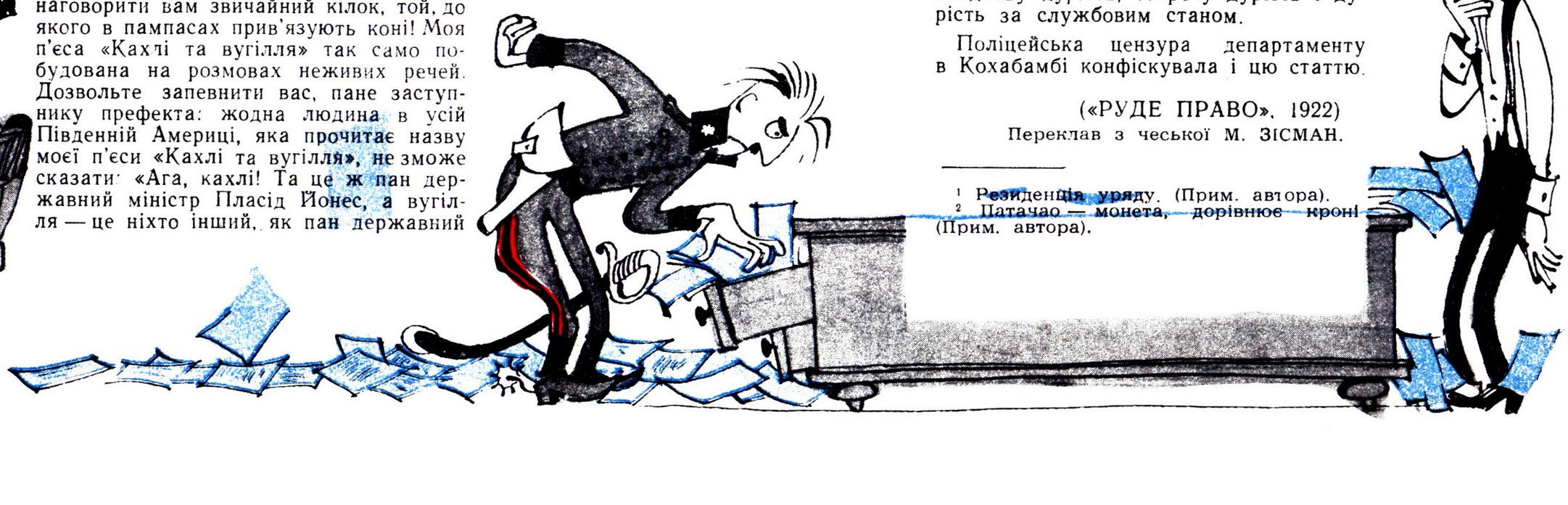

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЩЕ ПРО «ВІЛЬНИЙ СВІТ»

Цей дивовижний бал відбувся в австралійському місті Сіднеї. Організаторами його були місцеві гангстери, або по-нашому — бандити. Найпочеснішими гостями цього балу були також гангстери.

Бал влаштували з благодійною метою — зібрати гроші для одного гангстера, відданого до суду за пограбування з убивством.

Як повідомляли газети, бал мав дуже великий успіх, квитки на нього просто рвали з рук. Власники магазинів і ресторанів, а також місцеві банкіри купували десятки квитків, щоб не псувати добрих взаємин з місцевими бандитами.

На балу проголошувалися гучні тости за здоров'я нещасного в'язня. Для нього зібрали чималу суму грошей.

Кореспонденти газет звернулися до місцевої поліції з запитанням: що це за дивовижний бал? Поліцейське начальство охоче роз'яснило, що організатори балу дотримувалися всіх відповідних законів і навіть сплатили належний податок...

Австралійський прем'єр-міністр Роберт Мензіс дуже часто виступає з промовами, в яких розхвалює порядки, що панують у благословенному «вільному світі», і сумує з приводу порядків у країнах, які не мають щастя належати до «вільного світу».

До яких порядків віднесуть пан прем'єр бал у Сіднеї?

МОДЕРНІЗОВАНА АЛЕБАРДА

Кореспондент американського агентства «Ассошіейтед прес», з височайшого дозволу папської канцелярії, докладно ознайомився з життям та бойовими ділами збройних сил Ватікану.

Як повідомляє кореспондент, Ватікан, напередодні паризької наради на вищому рівні, пішов було на зменшення чисельності тамтешніх збройних сил. Але тепер святі отці виправили свою помилку і знову довели число папських гвардійців до старої цифри...

Американець дуже хвалить папу та його кардиналів за те, що вони встояли перед «ворожою агітацією» про роззброєння!

Але кореспондент сумує з приводу застарілої зброї папського війська. І що то за зброя у наші дні — якась там середньовічна алебарда у рядових і шпага в офіцерів! Сміх та й годі!

Досвідчений у цих справах американський журналіст радить Ватікану переозброїти папську гвардію, скориставшись з новітніх досягнень військової науки і техніки.

Дуже шкода, що кореспондент не зазначив точніше, чим слід замінити алебарду. Невеличкою кишеньковою атомною бомбою чи, може, якоюсь ручною ракетою?

ОТАКЕ ЛІКУВАННЯ!..

Американські окупанти у Західній Німеччині, шукаючи підходящі місця для своїх нових артилерійських полігонів, натрапили на чудовий куток десь у Баварії по сусідству з німецькою лікарнею святої Єлизавети.

Тепер кільком сотням хворих, що лежать у лікарні, не доведеться сумувати. Нові сусіди розважають їх удень і вночі артилерійською стріляниною...

Німецькі лікарі, побачивши, що канонада не дуже сприяє швидкому видужанню хворих, звернулися до місцевих властей з проханням позбавити лікарню такого лихого сусідства.

Пішли місцеві правителі до американського командування. Так, мовляв, і так — пожалійте хворих!

Але американські «захисники демократії і свободи» відповіли, що їм лікарня не заважає, і порадили німецьким лікарям забиратися геть.

Дійшла ця справа аж до Бонна. Ой, як там розгнівалися на несвідомих лікарів! Як почали їх ганити!

Де ж пак, лікарі не розуміють «необхідності жертв»: адже все це робиться в ім'я «свободи і демократії»!..

Мал. Л. КАПЛАНА

Передвиборна боротьба у США.

ДОДИК

Років два тому я завжди голився у знайомого перукаря Додика. Вже не молодий, але ще досить жвавий Додик, ледве побачивши мене, улесливо посміхався:

— Прошу, прошу! Працівникам преси — низенький уклін.

Через хвилину, намилюючи щоки, Додик таємниче нашіптував про всі новини «перукарської республіки». Як правило, його «новини» складалися з старих скарг на «шахрая-бригадира», який недодав флакона одеколону; на «інтригана-завідуючого», який виживає його — Додика з роботи і який (безперечно!) живе з касиркою; на голову місцевкому, який (це точно!) випиває з завідуючим і тому завжди підтримує начальство; на «бюрократа-кербуда», що вже два роки не ремонтує східців біля його квартири, на тещу, яка пішла на пенсію (клянуся, на зло мені!) і тепер об'їдає сім'ю, на міськраду... на ЦК профспілки і т. д. і т. п.

За словами Додика виходило так, що цілий світ проти нього, що всі його кривдять і ніде, мовляв, не можна добитися справедливості.

— Фейлетончиком роздовбати б їх, бюрократів! — закінчував Додик свою мову і щедро поливав мою голову одеколоном.

Спочатку я вислуховував Додика, просив викласти скарги на папері, але він ображено відповідав:

— Чому я? Я сошка, козявка, тля! Мене зітруть, з'їдять і амба! Пропав Додик!

Нічого не кажучи Додику, я перевірив якось його скарги. Дещо відповідало дійсності, але дев'яносто процентів з того, що він говорив, були дурниці, плітки, нісенітниці. Відчувалася його особиста неприязнь до всього і хворобливе перебільшення фактів.

Тепер я голився спокійно. Але Додик продовжував скиглити, скаржитись, просити:

— От якби їх фейлетончиком! Га?

— Ось що, Додику, — почав я свій маневр, — а давайте напишемо фейлетона разом. Згода? За двома підписами.

Додик вивернувся.

— Ні! ні! Вам що? А мені? Мене з'їдять з потрухами. Як не було Додика! Амба!

На тиждень-два Додик замовк, а якщо й говорив, то про футбол, про запуск нового супутника, про таємничі канали на Марсі... Потім знову, як із книги скарг, посипались розповіді про несправедливість, затиски та утиски. Тепер, знаючи мою байдужість до його скарг, Додик ставав у войовничу позу і загрожував викрити всіх шахраїв на світі, клявся, божився і проклинав. Про себе я сміявся, але вголос розпалював «войовничість» Додика.

Весною вийшла моя збірка фейлетонів, і я вирішив подарувати книжку Додикові «для натхнення». Зайшов у перукарню. Додик когось голив. Я сів за столик і почав надписувати книжку. Прізвища Додика я не знав. Він, побачивши, що я пишу, насторожився, а коли я звернувся до нього з запитанням, аж зблід.

— Прізвище? Моє? Навіщо?

Я почав догадуватися, чого-то він перелякався.

— Дрібниця, — кажу. — Просто для підпису треба.

Що було з Додиком! Він щохвилини підбігав до мене, просив «не плутати» його в справу, руки в нього трусилися, а очі бігали, як перелякані мишенята. А побачивши, що я все ж таки пишу, зовсім розгубився і заволав:

— Послухайте, що ж ви робите зі мною?! Я... я не підпишусь! Я протестую проти свого прізвища!

З огидою перекреслив я написане, поклав книжку в кишеню і, не прощаючись, вийшов, з тим, щоб більше ніколи сюди не заходити.

...Ця історія почала вже забуватися.

Аж ось недавно мій знайомий розповів таке:

— Зайшов я в перукарню. Там є такий перукар — Додик. Тебе добре знає. Хвалився, що ви разом фейлетон проти бюрократів хотіли написати. Але ж ти в останню хвилину чи то злякався, чи, може, не схотів увічнити його ім'я

Ах, Додик, Додик!

Ну, що ж — увічнюю!

Микола ПОЛОТАЙ.

Любий Перче!

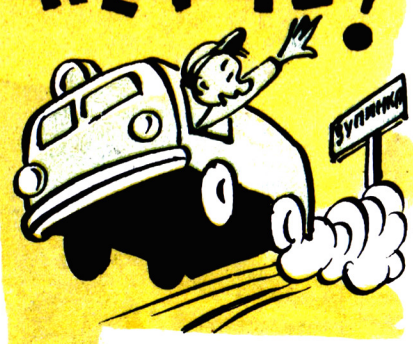

Якби ти працював шофером автобуса, ми б навчили тебе, як заощаджувати і час, і пальне. Ми б тобі виказали секрет шоферів, що їздять маршрутом Коломия—Джурківка.

А їздять вони дуже просто: скорочують шлях. Замість того, щоб завернути до села Виноград, як це визначено за маршрутом, і взяти там пасажирів, водії автобусів мчать «навпрошки», не показуючи й носа у Виноград.

Керівники автобусного парку, звичайно, раді, що мають таких прудких і ощадливих шоферів. Ми ж, пасажири, гадаємо, що це передчасна радість: отак їздячи, можна «навпрошки» потрапити просто на твої сторінки, Перче.

ПАСАЖИРИ.

Гвоздецький район,
Станіславської області.

Ще в середині березня я мав нещастя вбити вовка і здати його шкуру заготконторі Носівської райспоживспілки. Минуло вже чимало часу, але грошей за ту шкуру мені не сплатили й досі.

Звернувся я до Чернігівського обласного управління лісового господарства і лісозаготівель, а звідти порадили надіслати шкуру до Києва на пушно-хутрову базу.

Там, мовляв, експерти доведуть, що ця шкура дійсно належала вовкові. І мені сплатять гроші.

Скажи, Перче, невже ближче не знайдеться спеціаліста, який би вовка з'їв у своїй справі і довів, що шкура справді належала вовкові, а не бегемотові?

А. МАРИНЕНКО,
мисливець.

с. Плоське
Носівського району,
Чернігівської області.

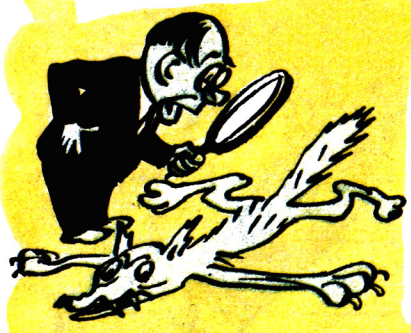

Чув я, що тобі хтось написав, нібито в Уладівці комбінатами — цукровим і спиртовим — керують люди, які не люблять живої природи. Не вір цьому!

Подивився б ти, як ті керівники дбають про річку Південний Буг. Щоб вода в річці була смачнішою, цукрокомбінат систематично «підсолоджує» її відходами свого виробництва, а спиртокомбінат виливає туди відстояну «пахучу» барду.

От тільки примхливій рибі ніяк не догодиш. Їй чомусь таке піклування про природу не до вподоби. Замість того, щоб радіти, купаючись у духовитій воді, риба спливає догори черевом.

Дурна риба! Гадає, що цим вона залякає керівників підприємств. Не на таких напала! Цих керівників штрафами, та й то залякати не пощастило. Та ще якими штрафами!

М. МОВЧАН,
інженер.

Хмільницький район,
Вінницької області.

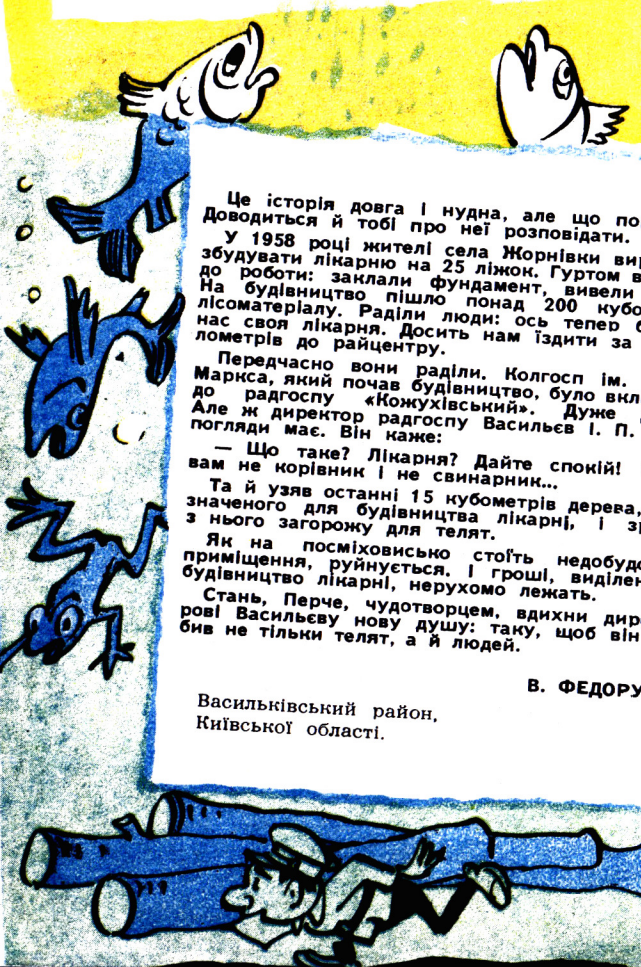

Це історія довга і нудна, але що поробиш? Доводиться й тобі про неї розповідати.

У 1958 році жителі села Жорнівки вирішили збудувати лікарню на 25 ліжок. Гуртом взялися до роботи: заклали фундамент, вивели стіни. На будівництво пішло понад 200 кубометрів лісоматеріалу. Раділи люди: ось тепер буде у нас своя лікарня. Досить нам їздити за 25 кілометрів до райцентру.

Передчасно вони раділи. Колгосп ім. Карла Маркса, який почав будівництво, було включено до радгоспу «Кожухівський». Дуже добре. Але ж директор радгоспу Васильєв І. П. дивні погляди має. Він каже:

— Що таке? Лікарня? Дайте спокій! Це ж вам не корівник і не свинарник...

Та й узяв останні 15 кубометрів дерева, призначеного для будівництва лікарні, і зробив з нього загорожу для телят.

Як на посміховисько стоїть недобудоване приміщення, руйнується. І гроші, виділені на будівництво лікарні, нерухомо лежать.

Стань, Перче, чудотворцем, вдихни директорові Васильєву нову душу: таку, щоб він любив не тільки телят, а й людей.

В. ФЕДОРУК.

Васильківський район,
Київської області.

МОРОКА З «ПРОРОКОМ»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Як вас стригти — під бокс чи під полечку?
— Прошу під Івана Хрестителя!..

ПІВЕНЬ

(БАЙКА)

Як тільки Квочка вивела курчата,
На неї Півень гнівно став бурчати:
«Мені набридло цяпання і писк!
На що звелась ти? Жовта, наче віск!..
Одні кістки залишились і крила,
Та й ті, аж гидко глянуть, опустила».
В розмову Качка втрутилась:
«Так, так!
Не жінка в тебе, Петю, а мертвяк.
Відомо всім: вона тобі не рівня.
Ось я, поглянь!» — і поманила Півня.
А він, дурненький, вслід «ку-ку-рі-ку!» —
І кинувся за Качкою в ріку.
Щоб вдвох пливти, він доклада зусилля,
Крильми шалено розгортає хвилі...
Чи довго плив, чи ні, та все одно.
Води напився — і пішов на дно.

Трапляються діла на світі дивні
І отакі дурноголові Півні.

С. ОВЧАРУК.

м. Херсон.

ТОРГОВЕЛЬНА ДІРКА

На Коханівському відділку радгоспу Саблино, Знам'янського цукрозаводу (Кіровоградська область), робкоопівський магазин непристосований до торгівлі (дах обдертий, відсутня охорона). А голова райспоживспілки т. Плющ тільки спостерігає.

(З листа до редакції).

Магазин — обдерта хата,
В нім дірок-ходів багато.
Серце злодія радіє:
Тут він добре руки гріє.
Тільки Плющ сидить, мов квочка:
«Все-таки торгова точка».
А йому говорять гірко:
«Торговельна в тебе дірка».

СУХА ВОДА

У радгоспі ім. Черняхівського (с. Пристроми, Переяслав - Хмельницького району на Київщині) ніяк не спроможуться збудувати лазню. Рішень про будівництво багато, а діла немає.

(З листа до редакції).

Десять років лазню будували,
Двадцять протоколів написали.
І сказали: «Годі вже, доволі!
Мийтесь, людоньки, водою
протоколів».

П. КЛЮЧИНА.

ПИТАЙ — ВІДПОВІДАЄМО!

НАС ЗАПИТУЮТЬ: Якого віку діти мають право на виховання в дитячих яслах?

ВІДПОВІДАЄМО: За існуючими правилами, до ясел приймають дітей віком до 3-х років. Але, як відомо правил без винятку немає. От, приміром, у селі Лавринівці, Грицівського району, Хмельницької області, у колгоспних дитяслах постійно мешкає немовля на прізвище Конопелько. І хоч це немовлятко давно вже голить бороду і вуса, але ясел покидати не хоче. Працює воно в селі на посаді голови колгоспу, а дитясла облюбувало собі під квартиру.

НАС ЗАПИТУЄ учень 3-го класу «Б» Сергій П.: Як правильно треба писати — «свинарство» чи «свинство»?

ВІДПОВІДАЄМО: Писати можна так і так. Залежно від обставин. Наприклад: Нікопольський зміш торг розводить свиней. Це — свинарство. А от свинарник той зміш торг поставив у самому центрі Нікополя, поблизу їдальні, магазинів і службових установ. Це вже — оте друге.

КИШЕНЯ ВЕЛИКА!

«Оріхівські заводи — маслоробний (директор Стариченко) та плодоконсервний (директор Коляда) запаскудили річку Кінську так, що без протигазів до неї потикатись не можна. Кажуть, що дух від неї скоро вже аж у Запорізькому облвиконкомі чути буде!»

(З листа до редакції).

Підписує акти директор
заводу,
Коли подадуть їх — удень чи вночі:
За сморід, за бруд,
за зіпсовану воду
Виплачує штрафи —
летять тисячі.
Аякже! Є гроші в державній
кишені,
Не втратить директор
свого й п'ятака.
Тому і спливають ті штрафи
щоденні,
Немов каламутна вода з гусака.

П. ГЛАЗОВИЙ.

ЧОГО КАМІННЯ БОЇТЬСЯ?

Часто доводиться згадувати приказку:

— На кожусі сидить і мерзне.

Бо чимало ще є таких недотеп: ногами добро топче й дивитися на те добро не хоче.

Ось живі приклади.

Бершадь на Вінниччині. Місто невеличке, але гарне, зелене, затишне. А вулиці там такі, що, як сухо, то курява стоїть стовпом, а в дощі — і з хати не витикайся: Бершадь стає схожою на Венецію, — де були шляхи, всюди голубі магістралі розливаються.

Давно в Бершаді балачки йдуть про те, що пора вулиці брукувати, тротуари прокладати. Від балачок там були уже й до діла перейшли, на деякі вулиці камінь завезли, акуратно вздовж доріг розклали.

І що ж? Часу минуло багато, а пішоходи й досі місять грязюку та перечіпаються через оте каміння.

А у місті Краснодоні, у Першотравневому селищі вийшло ще гірше. Через те селище гарну дорогу проклали, а тротуари для пішоходів не вимостили, відклали на майбутнє, — хай, мовляв, почекає, потім доробимо.

Та й «доробляють» ось уже п'ятий рік.

Краснодонське дорожньобудівне управління, у якого на совісті ця недоробка лежить, якось уже було щебінь у селище завезло, рівними купками його порозкладало. Та занесло той щебінь порохом, позаливало дощами, затоптали його в землю, вже й сліду не видно. А тротуару як не було, так і немає..

Посилаючись на ці два приклади, можна коротко й ясно відповісти на питання: що таке безгосподарність?

Безгосподарність — це така штука, що її навіть каміння боїться, у землю від неї ховається.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Вільні сини ефіру», надрукованому в № 8 журналу, йшлося про те, що в Сталінській області завелися радіохулігани.

Секретар Сталінського обкому КП України т. А. Титаренко повідомив редакцію, що органи міліції області вжили рішучих заходів до радіохуліганів. За останній час у м. Сталіно та в районах області виявлено групу цих хуліганів. Усіх їх притягнуто до відповідальності, а їхню апаратуру конфісковано.

★ У тому ж номері, в замітці «Рекорд на весь порт», розповідалося про те, що в Ізмаїльському порту простоювали без діла два крани: плавучий та залізничний «ПЖ-45». Потім крани було передано Ренійському портові. Але потужний кран «ПЖ-45» стояв без діла й на новому місці.

Після виступу Перця кран «ПЖ-45» передано Молдавській залізниці.

★ Помічник лісничого Кам'янського лісництва Димерського лісгоспу Зарицький М. І. продавав державний ліс, а на виручені гроші пиячив. Про це писалося у фейлетоні «За горілкою лісу не видно» («Перець» № 9).

Заступник начальника Головного управління лісового господарства та лісозаготівель при Раді Міністрів УРСР т. Лук'янець повідомив редакцію, що Зарицького переведено на нижчу посаду. Рішенням суду з нього стягнуто всі збитки, заподіяні ним лісовому господарству.

★ У замітці «Золоті шестерні» («Перець» № 9) повідомлялося про те, що Збаразький райпромкомбінат неправильно стягнув з Підволочиської міжколгоспної організації за 4 шестерні до цегельного преса 4036 крб. 56 коп.

Після виступу Перця Тернопільське обласне управління місцевпаливпрому оголосило догану керівництву Збаразького райпромкомбінату за незаконні дії. Всіх директорів підприємств попереджено про неприпустимість подібних явищ у майбутньому.

Виконком Тернопільської облради, з свого боку, попередив начальника облуправління місцевпаливпрому про посилення контролю за роботою підприємств.

★ У тому ж номері повідомлялося про безгосподарність під час ремонту та реконструкції приміщення контори Харківського молочного комбінату, яку припустили начальник відділу капітального будівництва Фрідлянд та завідуючий відділом кадрів Шубін (фейлетон «Сім разів на вітер...»).

Партійне бюро молочного комбінату обговорило виступ Перця й притягло Фрідлянда і Шубіна до партійної відповідальності.

ЗНАЙОМТЕСЬ, ТОВАРИШІ!

Це — малюнки молодого художника-карикатуриста Анатолія Василенка — учня Миргородського керамічного училища.

Не все в них досконале, рука початкуючого карикатуриста ще не завжди вправна. Проте його малюнки виходять гострими, дотепними, смішними.

Попереду у молодого художника багато років упертого навчання, творчих шукань, удосконалення майстерності. Побажаємо йому щасливої дороги в мистецтво!

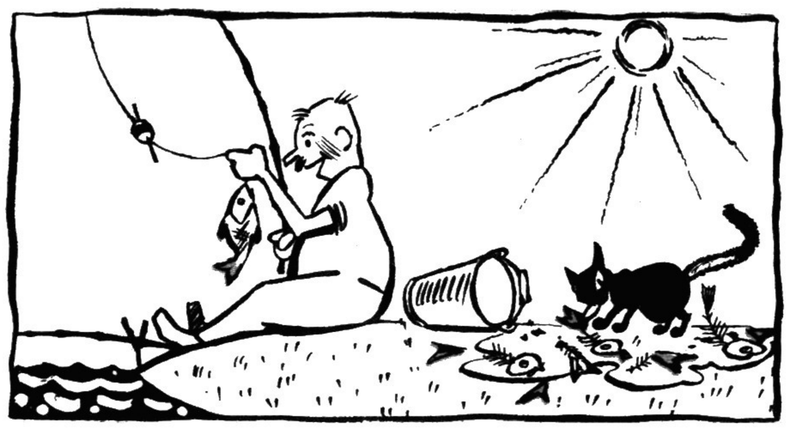

Хороший улов.

— Ох і заморився ж! Цілу ніч снилося, що на косарці працював. Доведеться тепер удень відпочивати.

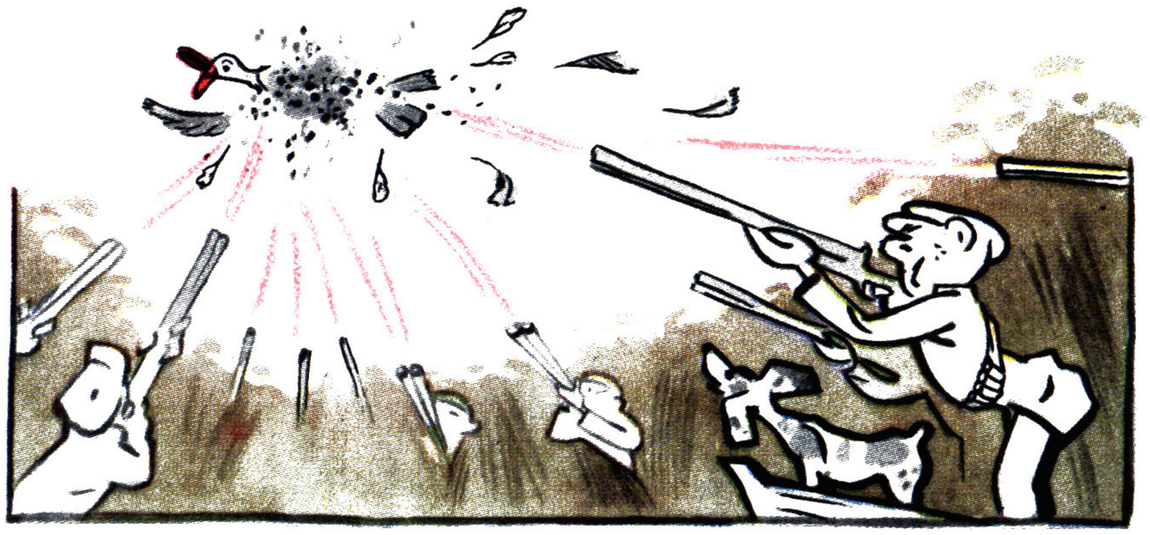

Влучний постріл.

— Прийміть роботу моєї бригади.

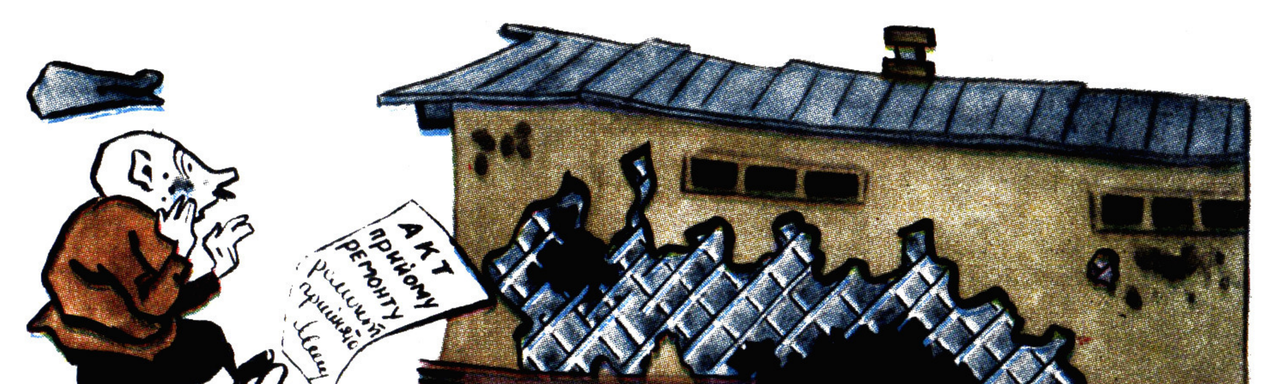

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. **Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 18 (437) (на украинском языке). Підписано до друку 5.IX. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 23819. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5169. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Африканські народи звільняються з колоніального ярма. На території Африки, внаслідок широкого антиколоніалістичного руху, вже утворено 22 самостійні держави.

РЕСПУБЛІКА КАМЕРУН

РЕСПУБЛІКА НІГЕР

РЕСПУБЛІКА КОНГО

РЕСПУБЛІКА ТОГО

СОМАЛІ

РЕСПУБЛІКА ЧАД

РЕСПУБЛІКА ГВІНЕЯ

$ £ 100000

КОЛОНІАЛІЗМ

100000 $ 100000

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

СПУСКАЄ ДУХ...